

photo © david dreyfuss

Lauren Tarshis este editorul revistei *Storyworks* și director editorial de arta limbajului la revistele școlare publicate de Scholastic. De asemenea, este autoarea seriei „Am supraviețuit!” și a romanelor *Emma-Jean Lazarus Fell Out of a Tree* și *Emma-Jean Lazarus Fell in Love*, bine primite de criticii literari. Locuiește în Westport, Connecticut, SUA și poate fi găsită pe www.laurentarshis.com.

AM SUPRAVIEȚUIT

ATACURILOR DIN
11 SEPTEMBRIE, 2001

de Lauren Tarshis
ilustrații de Scott Dawson

AM SUPRAVIEȚUIT

SCUFUNDĂRII TITANICULUI, 1912

ATACURILOR RECHINILOR DIN 1916

URAGANULUI KATRINA, 2005

CUTREMURULUI DIN SAN FRANCISCO, 1906

ATACURILOR DIN 11 SEPTEMBRIE 2001

TSUNAMI-ULUI JAPONEZ, 2011

INVAZIEI NAZISTE, 1944

CAPITOLUL 1

MARTI, 11 SEPTEMBRIE 2001

8:46 A.M.

NEW YORK, STATUL NEW YORK

Un cer senin, strălucitor, se întindea deasupra orașului New York.

În iureșul dimineții, zeci de bărbați și femei se grăbeau să ajungă la serviciu. Taxiurile, mașinile și autobuzele goneau pe străzi.

Multă lume din Lower Manhattan l-a auzit înainte să-l vadă – un huruit strident de motor cu reacție.

Masiva aeronavă brăzdă cerul, aproape atingând acoperișul clădirilor.

Pe trotuar, lumea îngheță.

Lucas Calley, un băiat de unsprezece ani, n-ar fi trebuit să se afle în Manhattan în ziua aceea. Părinții săi nu știau că luase trenul către oraș, că era acolo, pe un trotuar aglomerat, privind în sus, chiar înainte să se dezlănțuie tot haosul.

Lucas privi aproape hipnotizat cum avionul își schimbă direcția de zbor.

Nu mai văzuse un avion care să zboare atât de jos.

Era atât de aproape, încât i se vedea literele scrise pe coadă: *AA*.

American Airlines.

Întrebări pline de teamă îi năvăliră în minte.

Se întâmplase ceva cu acel avion?

I se făcuse rău pilotului? Murise? Eradezorientat?

Hai, ridică-te! vră să strige Lucas. *Ia-o în sus!*

Dar aeronava continua să coboare.

Tot mai repede.

Băiatului i se făcu inima cât un purice când văzu ce era în calea avionului: Turnurile Gemene de la World Trade Center. Zgârie-norii din otel și sticlă, înalți de patru sute de metri, se ridicau mult deasupra celorlalte clădiri din New York.

Avionul acceleră.

Nu!

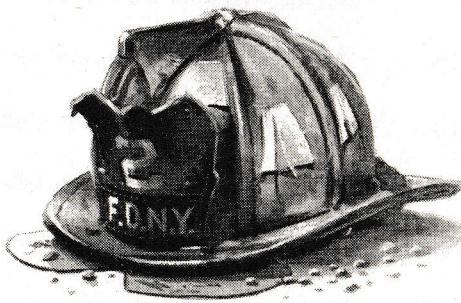
Cu un ultim răget feroce, aeronava străpunse fațada unuia dintre turnuri.

Urmă o explozie asurzitoare.

În jurul lui Lucas, lumea începu să țipe.

Apoi, cerul senin se umplu de fum negru și flăcări.

CAPITOLUL 2

MIERCURI, 29 AUGUST 2001

PORT JACKSON, NEW YORK

10:00 A.M.

Ca de obicei, antrenamentul de fotbal* era cumplit.

Afară erau treizeci și cinci de grade. Lucas era ud leoarcă. Trei colegi își vomitaseră deja

* Fotbal american (n. tr.)

băuturile energizante. Lucas își simțea tot corpul ca o mare vânătaie.

O minge veni spre el în zbor. Părea imposibil de prins – exact cum îi plăcea lui Lucas. Porni, în viteză, cu ochii pe mingea. Exact în momentul potrivit, sări cât putea de sus, însfăcă mingea din aer și o trase la piept, după care se prăbuși la pământ.

În jurul său, băieții strigă, ovationară și bătură palma.

Lucas fu cuprins de o bucurie familiară. Bineînțeles, îl dorea tot corpul. Și, da, antrenorul B. urla la ei fără încetare. Dar aici se simțea Lucas cel mai fericit, aici simțea că-i este locul: pe acest gazon încins, cu echipa sa de fotbal, Port Jackson Jaguars.

Unchiul Benny venise cu ideea că Lucas ar putea să devină jucător de fotbal. Benny era cel mai bun prieten al tatălui său de la Brigada 177

de pompieri din orașul New York, unde lucrau amândoi. Lui Lucas îi plăcuse mereu de unchiul Benny – toată lumea îl îndrăgea. Tata a zis odată că Benny era pentru pompieri ca un șef de galerie.

Un șef de galerie înalt de aproape doi metri, cu un tatuaj în formă de trifoi.

Dar abia prin clasa a treia s-a atașat Lucas cu

adevărat de unchiul Benny. În anul acela, tatăl lui Lucas s-a rănit grav într-un incendiu la un depozit din Brooklyn. A stat internat într-un centru de arși aproape două luni. Unchiul Benny s-a mutat practic cu Lucas și cu mama lui până când tatăl s-a însănătoșit. În unele dimineți, Lucas se trezea și îl găsea pe unchiul Benny citind pagina de sport la masa din bucătărie. Înainte ca Lucas să apuce să întrebe unde-i mama, unchiul Benny îl apuca de braț și îl punea să se așeze la masă.

— Ia fii atent aici, îi zicea, arătându-i o fotografie cu cine știe ce jucător de fotbal despre care Lucas nu auzise în viață lui.

Lucas se așeza și se prefăcea că-l interesează. Nu-i plăcuse niciodată sportul. El și tata erau mereu prinși cu alte proiecte. Înainte să se rânească tata, își petreceau fiecare sfărșit de săptămână în atelierul de la subsol, construind modelul unei autospeciale de pompieri, numită Seagrave 75.